

השלזינגרים: „אתה רוצה שאחותך תינשא לכושי“?

בשנת 1948, והמחייבת את מדינת ישראל. סעיף 16 של הכרזה זו קובע: „כל גבר ואשה שהגיעו לפרקם, ראשים לבוא בברית הנישואין ולהקים משפחה, ללא כל הגבלה מטעמי גזע, אדחיות או דת. הם זכאים לשוויון זכויות הן במעשה הנישואין, הן בתקופת הנישואין, הן בביטול הנישואין.“

כל חוק, המפריע ליהודי לשאת אשה נוצריה, לא רק בקפריסין אלא גם בישראל עצמה, נוגד את ההכרזה הזאת. סופו להעמיד את ישראל אל עמוד הקלון הבינלאומי, מן המיבצר של ריאקציה דתית לאומנית-נציונלית.

★ ★ ★

פרשת שלזינגר כמו פרשת ריפ אייזן לפניו, מגלה את התחום הפעור רחב בין התפיסה של עדה דתית, לבין התפיסה של אימה מודרנית בריאה.

רים בחרות הבלתי-מוגבלת של הפרט כלפי המדינה. בנייה האדם שייכים לדתות שונות, ומכאן נובע הבדל בחובות ובזכויות של הפרט.

מי אמר זאת? זרה ורהפטיגי לאו דוקא. הפסוקים לקחים, תוך החלפת המילה „גזע“ במילה „דת“, מספרו של האנס גלובקה על חוק נירנברג (עמודים 22, 25).

מדוע כה קל לפברק מובאות כי

גלובקה

נענו לנו

אפשר להבין את התפיסה היהודית ב" הקשר ההיסטורי שלה. במשך הדורות הש" תיכרו היהודים לעדה, שהשתדלה לשמור על ייחודה וקיומה. העדה התבססה על ההלכה הדתית. לא היתה לה שום מיסגרת מדינית, ממלכתית לאומית, מולדתית או לשונית. יהודי נישא אשה „נוכרית“, או יהודי היה שנישאה לגוי" — אבדו לעדה, הם ובניהם אחריהם.

אולם אנו, הישראלים, חיים במדינה מש" לנו, במולדת שלנו, דוברים בשפה שלנו, שותפים במסגרת ממלכתית שלנו. האומה שלנו, האומה העיברית החדשה, היא אור" גאונים חיי, משגשג ומתפתח.

חוקי העדה, שפלטו מפני נשן אייתערובת, זרים לנו לחלוטין. אין הם דרושים לקיומנו, והם מעוותים ומבזים את דפוסי חיינו. אשה זרה, המבקשת להינשא לעיברי, לגדל ילדים עיבריים, להצטרף לתרבות ה" עיברית ולשותפות-הגורל העיברית — כרוי כה בכואה. ואם מבקשים כוחות-האומל למנוע את הצטרפותם בכוח, באמצעות קנוניה עבודה בין חסידי המימשל הצבאי וחסידי המימשל הרבני — הם יתקלו בהתנגדות הגוברת והולכת.

הזיכוי הלאומי והכפיה הדתית כרוכים כיום זה בזה — ולא יחרי של האחד בלעדי השני.

אלה? מפני שהתפיסה של כל הקנאים האלה זהה ביסודה: המי דינה היא מכשיר של כוח עליון — אלוהים, או הגזע, או הלאום. חוקיה כפופים לחוק עליון — ה" הלכה הדתית שמקורה בסנינו, או חוקי הגזע שנוסחו על-ידי המנהיג.

★ ★ ★

כ"ל התפיסות האלה גם יחד אינן יכולות לדור בכפיפה אחת עם התפיסה הדמוקרטית וההומאניסטית. תפיסה זו אומרת: כל האזרחים שווים בפני החוק, ללא הבדל דת, לאום או גזע.

המדינה אינה שייכת לשום כוח עליון, ואינה כפופה לשום חוק עליון. היא שייכת לאזרחיה, וחרי קוה יקבעו על-ידי האזרחים בי הכרעה דמוקרטית.

לאזרחים אלה, כחידוש, יש זכויות-יסוד, שאינן ניתנות לשלילה או לשינוי. במדינה הגונה מובטחות זכויות אלה בחוקה כתובה, שאי-אפשר לשנותה על-ידי קנוניות של רוב מיקרי כפרלמנט.

אחת מזכויות-יסוד אלה היא זכותו ה" מוחלטת של הפרט להתחתן עם מי שירצה, ללא שום הגבלה דתית, לאומנית או גזענית.

זכות זו מובטחת כהכרות זכויות-האדם, שנתקבלה על-ידי עצרת האומות המאוחדות

„יהודי“, הכפוף לאינטרסים של הכלל ה" הודי, והחייב להיות את חיי הפרטים ביו" תר בהתאם להנחיות של זכלל היהודי. שגים רובינסון אינו סתם אדם, אלא אדם לבן, השייך לגזע הלבן, ושחובתו לשמור על טוהר הגזע הלבן חייבת לרמוס ולד" רוס את כל שאיפתיו הפרטיות. מותרו הפיסית של שלזינגר כפ פה פה למהותו כחלק מכלל מטויים. „העם היהודי“ די" אנו מורכב מהרבה ית-דים ריבויים, שהם ארונים לגורלם, אלא הנהו יחידה על" יונה, העומדת מעל לכל היחידים, שיש לה אישיות ריבונית משלה, ושוכחה לשע" בד את כל היחידה לרצונה המופשט וה" מסתורי.

★ ★ ★

כ"ל ביטוי העליון של גישה זו ניתן ל"במאה הנוכחית על-ידי התנועה הנא" צית. זו הפכה את הגזע לערך עליון. האדם היחיד שוב לא היה בעיניה אלא „חומר אנושי“, מכשיר של הגזע. לא רק האדם היהודי, או הסלאבי, אותם היה צורך לר" צוח כדי להשמיד את גזעם, אלא גם האדם הארי, שגאלץ להתחתן ולהתגרש בהתאם לפקודת המייסטר.

על כן היה זה אך טיבעי ש" הרייך השלישי הנאצי היה המיש" טר הראשון (לפני מדינת ישראל) שהקדיש את מיטב מרצו למני" עת נשואית-ערובת.

החוק הנאצי החשוב ביותר נקרא „החוק להגנת הדם הגרמני והכבוד הגרמני“. הוא חוקק ב"15 בספטמבר 1935 בעיר נירנברג. זהו „חוק נירנברג“ המפורסם.

מיטב המחוק המשפטיים של העם הגר" מני ביצרו ופירשו חוק זה במרוצת השנים של הרייך. כראשם עמד ה"דר האנס גלוב" קה, כיום מנהל משרד ראש-הממשלה בגר" מניה. מי שמנסה עתה לקרוא את מאות אלפי המאמרים, פסקי-הדין וההחלטות שוב" תבו באותם הימים כדי לקבוע למי מותר להתחתן עם מי, חש כאילו ניקלע לבית" משוגעים.

אולם האנשים לא היו חולי" נפש: המיפגרת הרעיונית של ה" מישטר היא שהיתה מטורפת.

כאשר עוד הרגישו הנאצים בצורך להצ" טדק, בימייהם הראשונים, הם נהגו לטעון כי תורת-הגזע שלהם אינה אלא תגובה על תורת-הגזע היהודית. „מי היה הראשון שהתנגד לנשואית-ערובת? שאלו פעמים רבות, בנאומיהם ובספריהם, היהודי עוד רא, שהכריח את היהודים להתגרש מנשור תיהם הנוכריות!“

והיטלר עצמו פיתח בהרחבה את הרע" יון שהיהודים שומרים על טוהר הגזע של" הם, בשעה שהם מפתים את שאר העמים לוותר על טוהרם הגזעי. אומר היטלר, בכרך השני של מין קאמפף, עמוד 75: „העמים מאבדים את איונם ומתים מזיקנה, מפני שוויתרו על טוהר דמם. אולם ה" הודי שומר על טוהר זה טוב יותר מכל עם אחר בעולם.“

הייפלא כי היו הוגי-רעיונות שמי" רניים בגרמניה, כמו הרמאן רא"י שנינג, שטענו כי הנאציזם אינו אלא מין „יהדות הפוכה“?

★ ★ ★

כ"ל קנאי הדתי, הגיועני והלאומני כא" יחד סבורים כי המדינה קיימת כדי להגן על טוהר היחידה הדתית, הגיועית או הל" אומית. אפשר לקחת מובאה של דברי אחד מהם, להחליף בה כמה מילים מרכזיות ול" שימה בפי השני. שום דבר לא ישתנה. נקח למשל, את המובאה הבאה: „המדינה היא המיסגרת המדינית של העם היהודי. התפיסה המדינית שלנו מבוססת על רעיון השותפות הדתית-הלאומית. המדינה היא התגלמות התפיסה היהודית... איננו מכי" קה, כיום מנהל משרד ראש-הממשלה בגר" מניה. מי שמנסה עתה לקרוא את מאות אלפי המאמרים, פסקי-הדין וההחלטות שוב" תבו באותם הימים כדי לקבוע למי מותר להתחתן עם מי, חש כאילו ניקלע לבית" משוגעים.

כ"ל בנה נוראה מאימת על העם ה" יהודי, ארבעה שופטים עליונים במדי" נת ישראל קבעו כי נוצרה, שנישאה ל" יהודי בטעם אזרחי, תורשם כמירס-הית" טבים כנשואה.

לאן נגיע אם נסבול כי החלטה זו תיש" אר בעיניה? כל יהודי טוב ייחד נוכח ה" תוצאת דת הצפויות. בנות הגויים תבואנה נקהל אדוני. הן תטמאנה את המחנה ללא תקנה. כל יהודי יתחתן כטוב בעינו — יהודי עם גויה, כהן עם גרושה, ממזר עם מי שירצה, אלמנה עם מי שאיננו יבמה. האם יעמדו היהודים הטובים מנגד כא" שר בית-המשפט העליון מניף את הגרון על טוהר העם? לא ולא!

ש"ההדתות כבר הרים את נס המרד: „עם ישראל, שבמשך דר" רות הסתייג מנשואית-ערובת, ה" מאיימים על קיומו, יסתייג גם מפסקי-דין זה!“

יסתייג? נשמע: ישים לאל. ינתן, ינפץ ויפוצץ. והי מחננו טהור.

★ ★ ★

כ"ל זה מזכיר משהו. היכן, בעולם, קמים מנהיגי ציבור נגד בית-המש" פט העליון, על רקע דומה? אכן — במדינות הדרום של ארצות-הברית. מנהיגי הלבנים שם קראו למרד נגד החלטת ההפרדה הגיועית בבתי-הספר. שוויון-זכויות לבני הגזע השחור.

אננם, פסקי-הדין שעורר את הרעש שם לא דיבר על נשואית-ערובת דווקא. הוא נגע לעניין ההפרדה הגיועית בבתי-הספר. כי בארצות-הברית אין איש המעז לדרוש את מניעתם של נשואית-ערובת, מטעם ה" חוק.

אולם גם שם מהווים הנשואין

את נקודת-התורפה האמיתית. כי פו חסידי ההפרדה הגיועית יש תשובה ניצחית לכל המפקק כי מיב מעשיהם: „האם אתה רוצה שאחותך תינשא לכושי“?

שם, כמו כאן, מטרידה את מנוחתם של מנהיגי-הציבור המחשבה המחרידה כי אמ" גם יגבר נחשול נשואית-התערובת. וכדי להק" דים תרופה למכה, מנוי וגמור עמם למנוע נשואין כאלה.

★ ★ ★

כ"ל גזע אחר, יגיד כאן הקורא הנאור. הרי יש הבדל. באלאבאמה מדברים על גזע. אצלנו מדברים על דת. הרי אלה שני דברים שונים לגמרי.

האמנם? הרי יש הבדלים לגבי הפרטים. הכושי" אינה יכולה להפוך את עצמה ללבנה, אפי" לו תרצה בכך. לפי חוקי הגזע, פעם כו" שי — תמיד כושי. ואילו נוצריה יכולה, לפחות בהיאוריה, להתגייר ולהיות ליהודיה, אם כי הדבר כרוך בקשיים רבים (ובמקרה של הנרייטה שלזינגר, למשל, סירבו הר" בנים במירוש לגיירה על פי בקשתה).

אולם המכנה המשותף של שתי הגישות — הטוהר הגיועני והטוהר הדתי — חשוב הרבה יותר מן הפרטים המפרידים. כי שתי הגישות מבוססות על הנחת" יסוד אחת:

שאינ האדם מההה, קודם כל ומעל ל" כל, יחידה עצמאית, השווה לכל שאר יחתי" דות האנושיות.

שחאדם „שייך“ למשהו, למיש" הו, לאיזשהו דבר העומד מעליו. שישראל שלזינגר אינו סתם אדם, היכול לבחור לו בבחירת-לבו כאוות נפשו, אלא